

Az idén újra megrendezték a hagyományos Téli Fizikai Ankétot, mely az előző évekéhez hasonlóan két napos volt (1992. december 28-29.) Az ország számos középiskolájából, sőt, még Szlovákia magyar iskoláiból is szép számban jöttek Budapestre, az ELTE tantermeibe karácsony után másodikosok, harmadikosok és negyedikesek, akik egyetemi felvételre vagy diákolimpiai szereplésre készülnek, esetleg csupán olthatatlan lelkesedést éreznek a fizika iránt. Összesen 161-en voltunk, főleg II. és III. osztályosok. Legtöbben vidékről jöttek, a fővárosból meglehetősen kevesen.

A megnyitót *Gnädig Péter*, az Ankét szervezője tartotta. A szállással és az útiköltségszámolással kapcsolatos adminisztratív teendők megbeszélése után megkezdődhettek az előadások. Az első *Károlyházy Frigyes* professzor tartotta, aki kockás ingével és humoros megjegyzéseivel mély hatást tett a hallgatóságra. Előadásának címe „Tér és idő” volt, amelyben állítólag a relativitáselmélet egy részét magyarázta el. Ezt azonban többen is kétségbe vonták, mert a téma egyezett ugyan, de a magyarázat tökéletesen érthető volt, holott a relativitáselmélet legegyszerűbb fejezetének is roppant bonyolultnak illene lennie.

Radnai Gyula tartotta a következő előadást, melyben mélyen belemerültünk az Eötvös verseny első feladatának kibogozásába és megoldásába.

Ebédszünet után a III. és IV.-esek *Szvetnik Endre* előadását hallgathatták meg. Teljesen megingatta a hitünket az eddig tanult fizikai képletekben, ugyanis a forgási egyenletről (miszerint a forgatónyomaték egyenlő a szöggyorsulás és a tehetetlenségi nyomaték szorzatával) bebizonyította, hogy abszolút megbízhatatlan. Egyúttal bemutatta azt az általa kidolgozott teljesen univerzális képletet, amely fantasztikusan leírja a forgómozgást; ezt bármilyen esetre nyugodtan meri ajánlani! A „kicsik” eközben *Keglevich László* tanár úrral a második anyaghoz kapcsolódó KöMaL feladatokat oldottak meg. Ezek után a hallgatók „masszájából” az életkornak és érdeklődési körnek megfelelően öt kisebb csoport született. Öt tanár vezetésével különböző nehézségű (elsősorban korábbi KöMaL-) feladatok megbeszélésével töltöttük el a délután hátralevő részét.

Másnap a patinás *Eötvös-teremben* kísérleti bemutatót láthattunk *Skrapits Lajos* vezetésével. A tanár úr hatalmas lelkesedéssel mesélt az Eötvös-ingáról, amit legnagyobb sajnálatunkra nem tudott bemutatni, mert a „szentélyéből” elvitték egy kiállításra. Így a bemutatót egy modern változattal láthattuk, aminek már lézeres kijelzője volt. Ezek után megismertette velünk az Eötvös-effektust. Előadásának további része a hullám- és a rezgőmozgással foglalkozott, ami kiválóan kapcsolódott a harmadikos anyaghoz, a másodikosoknak pedig előrevetítette, hogy mi vár rájuk jövőre!

Kis késéssel kezdődött *Gnädig Péter* előadása a kötelek fizikájáról. Gondolatban legalább 100 méternyi zsineget vagdostunk, tekergettünk, hajlítottunk és dobáltunk.

A következő előadás az „Avantgarde fizika” rejtélyes címét viselte. Mint *Keglevich László* magyarázatából kiderült, az avantgardság a fizikai jelölésekre vonatkozott. Megtudtuk, már itt az ideje, hogy a jelölések sokkal egységesebbé, egyértelműbbé váljanak. A mechanika számos jelölését láttuk el indexekkel, vagy éppen töröltük le a fizika színpadáról.

Az ankét legutolsó előadását a Stuttgartból érkezett *Major János* tartotta. Habár az előadás címe „Mozgás gravitációs erőterben” volt, félidőben átcúsúztunk az atom- és a magfizika területére, ami láthatólag sokkal jobban feltűzelte és számos kérdésre ösztönözte a társaságot.

Szerintem ezt a két napot még az is élvezte volna, aki egyébként teljesen elhatárolja magát a fizikától, hiszen az előadások színesek és élvezhetőek voltak. Számos új ismeretet adott az Ankét, amely szerencsére nem ragaszkodott szigorúan az előre meghirdetett mechanika témakörhöz. Kíváncsi vagyok, milyen lesz jövőre!